

Ἀπὸ τὰ σπλάγχνα ἔμελλε λοιπὸν τῆς Βρετανίας
αὐτὸς ὁ ἦχος ν' ἀκουσθῇ τῆς τόσης θρηνηδίας,
ὁ τὴν Εὐρώπην ἄπασαν εἰς συντριβὴν κινήσας!
Ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς χρυσῆς, τῆς ζηλωτῆς Ταμίσεως
καὶ ἤτις εἰς τὴν δοξάν της, εἰς τὸν πολὺν της πλοῦτον,
εἰς τὴν ἐλευθερίαν της ἐπαίρεται τοσοῦτον,
νὰ ἐκχυθῇ ἐπέκρωτο φωνὴ δακρυρροοῦσα,
τὴν ἑλὴν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου μαρτυροῦσα!

ὦ Βαϊρὼν, τῆς νήσου σου καὶ ἡ μεγαλειότης
καὶ τῶν ἀρχαίων της ἡθῶν ἡ τόση ἀσκηρότης
καὶ ἡ νομοθεσία της ἡ τῶσον θρυλλουμένη
ὡς τύπος τελειότητος εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα δεκαοκτὼ αἰώνων
ἀνακαλύφθη ἀπὸ σὲ σκηνογραφία μόνον.
Διέσειςες τὸ κάλυμμα κ' ἐφάνη, πικρὰ θέα!
εἰς ὅλην της τὴν γύμνωσιν ἡ μήτηρ σου ἡ γραῖα.

Καθὼς δὲ τὴν ρομφαίαν του ἐφ' ὅλης τῆς γῆς σείων
ὁ Βρέννος τῶν Κορσικανῶν, ἐπὶ τῶν Παρισίων
τὸν χάλκινόν του ἔδρουσε καὶ μέγαν ἀνδριάντα
εἰς στήλην παριστάνουσαν τεράστια συμβάντα,
ὁμοίως τῆς ποιήσεως καὶ σὺ ὁ Ναπολεὼν
τὰ ἄγαλμά σου ἔστησες ἐπάνω τῶν τροπείων,
κ' ἐπὶ τοῦ θριαμβεύοντος Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
τὸν τάφον σου συνήνωσες μετ' ἡμιθέων τάφους...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΠΟΘΟΣ *)

Ἄχ νᾶσουνα μαζὺ μου
Ἀγάπη μου Με-τούλα
Σὲ τούτη τὴ βαρκούλα
Μὲ τ' ἄσπρο τὸ πανί.

Ἄχ νᾶσουνα μαζὺ μου
Μὲ σὲ νὰ φύγω ἀπὸ 'δω
Ποῦ νειότη μου σὰν ῥίθο
Γιὰ σὲ θὰ μαρανθῇ.

Μονάχοι τότε οἱ δύο
Μέσ' τοῦ πελάου τσ' ἀγκάλες
Χωρὶς μαρτυρίες ἄλλαις
Πάρεξ τὸν Οὐρανὸν,

Ἐλεύθερο ἓνα δάκρυ
Μὲ 'σένα ἤθελε χύσω
Στὸ πέλαγο ἤθελ' ἀφήσω
Μὲ σὲ ἓνα στεναγμό.

Καὶ τὰ κακὰ τοῦ ψεύτη
Θυμούμενοι τοῦ κόσμου
Ταῖς δυστυχίαις μας, φῶς μου,
Καὶ κάθε συμφορά.

.
.
.
.

*) Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ποίημα τοῦ Σολωμοῦ
ἐστάλη ἡμῖν ἐκ Ζακύνθου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀριστείδου
Καψοκεφάλου.

Ἀποσταμένοι ναῦται
Μερὶὰ ν' ἀναπαυθεῖμε
Στοῦ πέλαγου ν' αὐροῦμε
Τὴν ἔρημη ἀγκαλιά

.
.
.
.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ ΟΥΤΚΩ

(Μετάφρασις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ).

ΠΡΑΞΙΣ Δ'. — ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ Δὼν Κάρολος βυθίζεται εἰς βαθὺν ῥεμβασμόν.
Σταυρόνει τὰς χεῖρας, ἡ δὲ κεφαλὴ του κλίνει
ἐπὶ τοῦ στήθους· αἰφνης ἀνακύπτει καὶ στρέφε-
ται πρὸς τὸν τάφον.

ΔΩΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, μόνος.

Συγγνώμην Μάγνε Κάρολε! — Εἰς τὴν ψυχράν σου
[κόνιν

Πορίων λόγων ἔπρεπε φωνὴν ν' ἀκούσῃς μόνην.
Τὸν βόμβον σὺ ἀπαξιοῖς φιλαύτων μεγαλείων,
Παρενοχλούντων τὸ σεπτὸν τοῦ ὕπνου σου μνημεῖον.
— Ὁ Μάγνος Κάρολος ἐδῶ! — Καὶ δίχως νὰ ῥαγίσῃς
Τοιαύτην, μνήμα, δύνασαι σκιάν νὰ συγκρατήσῃς;
Σὺ, γίγα, μὲ τὸ πλαστοουργὸν ἐδῶ τῆς κτίσεώς σου,
Κ' εἰς ὅλον ἀναπαύεσαι πεσὼν τὸ μέγεθός σου; —
Ἄ, εἰν' ὥραϊόν θέαμα τὸ πνεῦμα καταπλήττον,
Τὸ πῶς τὴν Δύσιν ἔπλασε καὶ ποῖα πάλοι ἦτον!
Οἰκοδομή, δῶα θνητοὺς ἐπάνω της ὀφάνει,
Κ' ἐμπρὸς τῶν εἰ ἀνέκαθεν μονάρχει κλίνουν γόνυ.
Σχεδὸν πᾶν κράτος, φερόδον, δουκάτον, βασιλεία,
Τὰ πάντα διαδοχικῇ περνοῦν κληρονομία.
Πλὴν μὲ τὸν Πάπην ὁ λαὸς καὶ μὲ τὸν Καίσαρά του
Βαδίζει· τὸ αὐτόματον διὰ τοῦ αὐτομάτου.
Ἐκ τούτου τάξις, γενικὸν ἰσότητος σημεῖον.
Ἐκλέκτορες χρυσοστεφεῖς, σειρὰ καρδιναλίων,
Διπλῇ τοῦ κόσμου Σὺγκλητος ὅπου ὁ κόσμος στέλλει,
Ἐν παρατάξει καρτεροῦν, καὶ ὁ Θεὸς τὸ θέλει.
Ὅταν ἰδέα τις λαμπρὰ μὲ τὸν καιρὸν βλαστάνῃ,
Ὑψοῦται, τρέχει, χύνεται, τὸ πᾶν περιλαμβάνει,
Ἐνανθρωπίζεται, νικᾷ, ὑπόνομον ἀνοίγει.
Μονάρχει τὴν πεδοπατοῦν καὶ φέμωτρον τὴν πνίγει.
Ἄς ἔμειν πλὴν εἰς Δίκαιαν ἢ Σύνοδον κάμμιαν,
Καὶ τὴν ἰδέαν θὰ ἰδοῦν ἐξαίφνης τὴν δεσμίαν
Τὰς κεφαλὰς τῶν νὰ πατῇ, τοὺς θρόνους τῶν νὰ σείσῃ,
Καὶ ἡ τιάρην, ἡ τῆς γῆς τὴν σφαίραν νὰ κρατήσῃ.
Πάπας καὶ Καῖσαρ εἰς τὴν γῆν. Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ βίου
Ἄνευ αὐτῶν· τοὺς περιστᾷ χροιά τις μυστηρίου,
Καὶ πᾶν του δῶρον δι' αὐτοὺς ὁ οὐρανὸς συγγέων,
Εἰς εὐωχίαν τοὺς καλεῖ λαῶν καὶ βασιλέων,
Κ' εἰς νέφος, ὅπου δέσμιος ὁ κεραυνὸς μαρμαίρει,
Φιλοξενίαν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον τοῖς προσφέρει.
Ἐκεῖ ῥυθμίζουν, διαιροῦν καὶ τέμνουσιν τρυτοχρόνως
Τὴν οἰκουμένην, ὡς ἀγροῦ νομὴν ὁ γεωπόνος.
Καὶ πέραν, εἰς τὴν ἔξωθεν οἱ βασιλεῖς πλαταῖαν,
Τοῦ δείπνου μόλις τὴν ἑδράν εἰσπράττουσιν εὐωδίαν,

Κ' εἰς τὰς θέλους κύπτοντες μὲ πληῖν καὶ θυμὸν τῶν,
Εἰς τὰκ' αἶμα, διὰ νὰ ἴδωσιν, ὁφθαλμοὶ τῶν ποδῶν τῶν.
Ὁ κόσμος, κάτωθεν πότων, τὸ χάος τοῦ κυλῖαι,
Καὶ πλάττουν· ἀφαιρεῖ ὁ εἷς, ὁ ἄλλος διαλύει.
Εἰς ἐν ἀλήθεια κ' ἰσχύς· ὀλίγον μαριμνῶσι
Νὰ δώσουν λόγον, κυβερνῶν διότι κυβερνῶσι.
Ὅταν ἐκ τοῦ ἀδύτου τῶν ἐξέρχονται κ' οἱ δύο,
Ὁ εἷς ἐν γλαίνῃ, ἐν λευκῇ ὁ ἄλλος σουδαρίῳ,
Μετ' ἀγωνίας βλέπ' ἡ γῆ καὶ θάμβους ἀνεκκράστου
Πάπαν καὶ Καίσαρα, ἑμῶν, τὸ ἥμισυ τοῦ Πλάστου.
— Ὁ Καίσαρ! Καίσαρ νὰ κληθῇς τοῦ κόσμου! — ὦ

Καὶ νὰ μὴν ἦμαι! — νὰ κτυπᾷ εἰς μάτην ἡ καρδιά!
Ὅποιον ὕψος ὑπ' αὐτὸ τὸ μάρμαρον σκηνώνει,
Καὶ ποῖα μοῖρα! — Εὐτυχεῖς πλὴν διαβάται χρόνοι!
Πέτρος καὶ Καίσαρ· δύναμις μὲ θειοτέραν γνώμην,
Ἐκ δύο κέντρων τὴν διπλὴν ἐνομφαγώγουν· Ῥώμην,
Τοῦ ὑμεναίου τὸ χρυσὸν ἱσογονοῦντες νῆμα,
Καὶ εἰς τὸ σύμπαν δίδοντες νέαν ψυχὴν καὶ σχῆμα·
Ἀναχωνεύοντες λαοὺς, συντρίβοντες ἰδέας
Καὶ θρόνους, εἰς πλαστούργησιν Εὐρώπης ἄλλης νέας,
Καὶ εἰς τὸν τύπον τῆς χειρὸς λαμβάνοντες ἐκ νέου
Τὸν ἀπομείναντα χαλκὸν τοῦ κόσμου τοῦ ἀρχαίου!
ὦ, ποῖα μοῖρα! — Κ' εἰς αὐτὴν ἔδω' τὴν πέτραν λήγει...
Τόσον λοιπὸν εἶν' ἡ ζωὴ κ' οἱ πόθοι μας ὀλίγοι;
Καὶ πῶς! νὰ ἦσαι τῶν ἐθνῶν, τῆς γῆς ὁ κληρονόμος;
Νὰ ἦσαι σὺ ἡ μάχαιρα, νὰ ἦσαι σὺ ὁ νόμος;
Τὴν Γερμανίαν νὰ πατῇς, ὦ γίγα, στηλοβάτην;
Πῶς! Καίσαρ, Μάγνος Κάρολος νὰ μὴ καλῇσαι μάτην·
Ἀντίδαν καὶ Σκιπίωνα ἑμῶν νὰ ταπεινῶνῃς,
Τὸν κόσμον νὰ ἱσορροπῇς... καὶ ἔλα ταῦτα κίνεις!
Ἄ, σπουδαρχεῖτε, νῆπιος, καὶ τῆς ζωῆς τὸ πέρας
Ἰδέτε ποῖον σείσατε τὸν ἄξονα τῆς σφαίρας
Μετὰ θεοῦ καὶ βοῆς· ἄς τρέχῃ, ἄς αὐξάνῃ
Ἡ δύναμις σας, κτίζετε καὶ μὴν εἰπῇτε «φθάνει!»
Λιθοτομήσατε μακρὰ ὑπάρξεις μνημεῖα·
Τί θὰ σᾶς μείν' εἰς τῆς ὁδοῦ τὸ πέρας; — Δυστυχία,
Αὐτὸς ὁ λίθος! — κ' ἐκ τῶν πρὶν τιμῶν καὶ μεγα-

λίων;
Ὀλίγοι στίχοι, πρόχειρος ἀνάγνωσις παιδίων!
Αἶ, ὅσων καὶ ἂν ἔχετε ψυχῆς μεγαλουργίαν,
Ἰδοὺ ὁ ἔσχατος σταθμὸς!... Τὴν αὐτοκρατορίαν,
Καὶ δὲν μὲ μέλει! πρὸς αὐτὴν καὶ τείνω καὶ ἀντέχω.
Φωνὴ μὲ λέγει μυστικῇ τὴν ἔχεις! — Ὅ, τὴν ἔχω. —
Ἐάν τὴν εἶχα!... Οὐρανὲ, ὅποιον θάμβος βίβου!
Μόνος, ὀρθὸς, ἐπάνωθεν ἐξώστου αἰθερίου!
Ἡ κλεῖς τοῦ θόλου τῶν ἐθνῶν τῶν ἐπισωρευμένων
Νὰ ἦσαι, πλῆθος ὑπὸ σὲ σκηπτούχων ἐπηρμένων
Νὰ κύπτῃ καὶ τὸ πέδιλον ἐπάνω τῶν νὰ κλίνῃς·
Κατόπιν τὴν φεουδικὴν πομπὴν νὰ διακρίνῃς,
Μαργράβους, δόγας, κόμητας, πληθὺν καρδιναλίων,
Καὶ πέραν, λόγχην ἱπποτῶν καὶ κράνος μαρκεσιῶν·
Στρατὸν καὶ κληρὸν ἔπειτα· καὶ πέραν, εἰς τὰ σκότη,
Κ' εἰς τῆς ἀβύσσου τὸν βυθὸν — ὁ κόσμος νὰ ὑπνώττῃ.
— Ὁ κόσμος! — πέλαγος βαθύ, ἀνθρώπων τρικυμία·
Εἰς κρότος· δάκρυα, φωναὶ καὶ ἐνίοτε πικρία·
Παράπονον, ἐξ οὗ ἡ γῆ ὀρθώνεται καὶ σπαίρει,
Ἐνῷ βαθύστονος ἡχώ σαλπίσματα μᾶς φέρει!
Ὁ κόσμος! — πόλεις, φρεῦρια, ἐν σμῆνος πυκνω-

μένον, —
Τὸν ἱσπευσμένον κώδωνα τῆς τραχυῆς σημαίνον! —
(Ἐν βρεμδασμῷ.)

Βάσις ἐθνῶν, ἐπάνω τοῦ ὕψους παρ' ἐλπίδα
Τὴν εἰς τοὺς πόλους ἔχουσιν τὰς βάσεις πυραμίδα·
Εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ, κύμα ἔων, τὴν περισφίγγει
[μᾶλλον,
Καὶ τὴν τρέμει, τρέμουσαν, εἰς τὸν εὐρύ του σάλον·

Ἀναπτατοὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς, κ' εἰς τοῦραναὺ τὰ νέφη
Τοὺς θρόνους ὡς ἐδώλια κινεῖ καὶ περιστρέφει.
Οἱ βασιλεῖς, περίσσοι καὶ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον,
Ἐπάνω στρέφουν... — Βασιλεῖς, ἰδέτε κάτω μᾶλλον!
— Ἄ, οἱ λαοὶ! — ὠκεανὸς, ταρακτομένη γύσις,
Ὅπου δὲν ῥίπτει τίποτε χωρὶς τὸ πᾶν νὰ σείσῃς!
Κύμα, ἐν σκηπτρον κυλινδοῦν κ' ἐν μνήμα ναννουρίζον,
Καὶ τοὺς μονάρχας εὐαεδαῖς σπανίως εἰκονίζον!
ὦ, ἂν ἐντὸς διέδλεπον τῆς μαύρης τοῦ σκοτίας,
Ἀπείρους ἤθελον ἰδῇ ἐντὸς τοῦ δυναστείας,
Λαμπρὰς τριήρεις, ναυαγούς, ἐποῦ τὸ κύμα ῥέον
Κυλῖαι· τὸ ἐδάφον καὶ τὰς διτλὰς πλέων!
— Καὶ ἔλα ταῦτα, δι' ἐμέ; — Καὶ ν' ἀναβῶ ἐπάνω
Εἰς τόσον ὕψος! — Εἰς θνητὸς καὶ πάντῃ μόνος, φθάνω;
— Νὰ ἦν' ἡ ἀβυσσὸς ἐμπρὸς!... Κ' εἰς τὴν στιγμὴν
[ἐκείνην

Ἄν αἰφνιδίαν τὸ κενὸν μὲ φέρῃ σκοτοδίνην!
ὦ! βασιλέων καὶ λοιπῶν ἀφῆς οὐρανογεῖτον,
Στανὸν τὸ κέντρον σου! — Οὐαὶ ἂν σταματήσω φρίττων!
Ποῦ θέλω τότε κρατηθῇ;... Καὶ ἂν ὁ ποῦς μου σφάλῃ,
Ἐνῷ πυρίσσω ὑπ' αὐτὸν ὁ κόσμος ἀναπάλλει...
Ἄν ἔλ' ὑπέτρεμαν ἡ γῆ κ' ὑψίδρομος ὠρθεῖτο;...
— Καὶ τέλος, ἔλαθα τὸ πᾶν εἰς χεῖρας, τί μὲ τοῦτο;
Εἰς τόσον βάρος ἐπαρκῶ; κ' ἡ δύναμις μου ποῖα;
Νὰ γίνω Καίσαρ; Οὐρανὲ! μὲ ἤρξ' ἡ βασιλεία...
Θνητὸς δὲν εἶναι καὶ κοινὸν δὲν ἔχει χαρακτῆρα
Ὅστις αὐξάνει τὴν ψυχὴν ἐνῷ αὐξάν' ἡ μοῖρα.
Κ' ἐγώ!... τίς σκέπη δι' ἐμέ καὶ πρόνοια συγχρόνως;
Ἢ ποῖος κλίμαξ ν' ἀναβῶ;...

(Γονυπετῶν πρὸ τοῦ τάφου.)

Ἡμίθεε, σὺ μόνος!
Αἶ, ὅταν πᾶν ἐμπέδιον ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου αἶρει,
Καὶ δύο θρόνους δι' ἡμῶν ἀντιμετώπους φέρει,
Κᾶν ἐκ τοῦ τάφου στάλαξ εἰς τὴν ψυχὴν μου πνέων
Τί μέγα, τί ἐξαισίον, τί ἀληθῶς ὠραῖον!
Ποικιλοτρόπως ἄφες με τὰ πάντα νὰ γνωρίσω·
Τὸν κόσμον δεῖξέ με μικρὸν, ἀφοῦ νὰ τὸν ἐγγίσω
Δὲν ἔχω θάρρος. Δεῖξέ με τῆς κλίμακος τὸ πέρας,
Ποῦ ἐκ βοσκοῦ εἰς Καίσαρα ἐγγίζει τοὺς αἰθέρας,
Καὶ τὴν βαθμίδα τοῦ καθεὶς ἐνῷ κρατεῖ καὶ θέλει,
Τοὺς ἄλλους βλέπων κάτωθεν τὸν γέλωτα συστέλλει.
Ὁδήγησέ μ' ἐπὶ δαφνῶν ὡς σὺ νὰ βασιλεύω,
Κ' εἰπὲ ἂν πρέπει νὰ μισῶ ἢ πρέπει ν' ἀμνηστῶ.
— ὦ, ναί! — ἂν εἶναι ἀληθὲς πῶς ἐκ τοῦ μαύρου σκότους
Σκιὰ μεγάλ' εἰς τῆς ζωῆς ἐνίοτε τοὺς κρότους
Ὀρθοῦται, καὶ εἰς ἐκλαμψὴν ὁ τάφος αἰφνιδίαν
Ἡμικνοίγῃ, κ' ἐπὶ γῆς ἀκτῖνα ῥίπτει μίαν·
Ἄν ἔχῃ οὕτω, ἄς εἰπῇ τὸ εὐμενὲς σου χῶμα,
Τί μετὰ Μάγνον δύναται νὰ πράξῃ τις ἀκόμα!
Ὁμίλει, καὶ μὲ τὴν πνοὴν ἂν πρέπει τῆς φωνῆς σου
Τὴν θύραν ταύτην ἐπ' ἐμοῦ νὰ θραύσῃ ἢ πρόρρησῃς σου.
Ἡ μᾶλλον εἰς τὸ ἄδυτον θυσιαστήριόν σου
Νὰ ἔμβω ἄφες, τὸ σεπτὸν νὰ θέλω μέτωπόν σου.
Μὴ μ' ἀποβάλλεις ὡς σφοδρᾶς πνοῆς ἀνεμοζάλη;
Στηριξοῦ εἰς τὸ λίθινον προσκέφαλόν σου. Δάλει.
Ναί· καὶ μὲ μίαν λέξιν σου ἂν μέλλῃς ὀλεθρίαν
Νὰ μοῦ νεκρώσῃς τὴν μορφήν καὶ θραύσῃς τὴν καρ-

δίαν,
Ὁμίλει, καὶ τὸν ἔκθαμβον οἶόν σου μὴ τυφλόνῃς
Δι' ὅσων χύνει λάμψεων ἡ ἐνθεὸς σου κόνις!
Ἢ, ἂν σιγᾶς, ἐν τέκνον σου ἐπίτρεψε νὰ φθάσῃ
Τὸ μέτωπόν σου τὸ εὐρύ ὡς κόσμον νὰ σπουδάσῃ.
Ν' ἀναμετρήσω ἄφες με τὸ ὕψος τῆς θαντῆς σου·
Οὐδὲν τοσοῦτον ὕψηλόν ὡς ἡ μηδένωσίς σου.
Κᾶν ἡ σιγῶσα κόνις σου, αὐτὴ ἄς μ' ὀδηγήσῃ.
Ἐμβαίνω!

(Πλησιάζει τὴν κλεῖδα ἐπὶ τοῦ τάφου.)

Ἀλλ' ἂν ἤθελεν ἐξαίρνης μὲ λαλήσει...
 Ἄν ἔρθῃεν, βαδίζοντα, ἐγγὺς τὸν ἡσθάνομεν...
 Ἄν ἐξηχομένη μὲ λευκὴν ὡς τὴν χιόνα κόμην...
 Ἄς ἔμβω.

(Ἀκούεται κρότος βημάτων.)

Ἦτον πάτημα; — Τίς ἤθελε τολμήσει;
 Νεκροῦ τοιούτου, πλήν ἐμοῦ, τὸν ὕπνον γὰρ συγχύσει;
 Τίς; ...

(Ὁ κρότος πλησιάζει.)

Ἄ, θὰ ᾔην ὁ σαρφετὸς ὁ κατ' ἐμοῦ θμύων
 Ἄς ἔμβω!

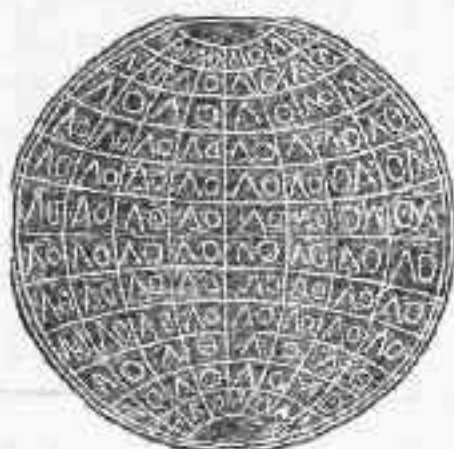
(Ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ τάφου, ἣν ἐπανακλείει ἐμ-
 βαίνων. — Εἰσέρχονται πολλοὶ, βαδίζοντες βαρεῖ βή-
 ματι καὶ κρυπτόμενοι ὑπὸ τοῦς μανδύας καὶ τοῦς πί-
 λους αὐτῶν.)

ΓΡΙΦΟΣ

ΙΑΝ

ΘΕΣ

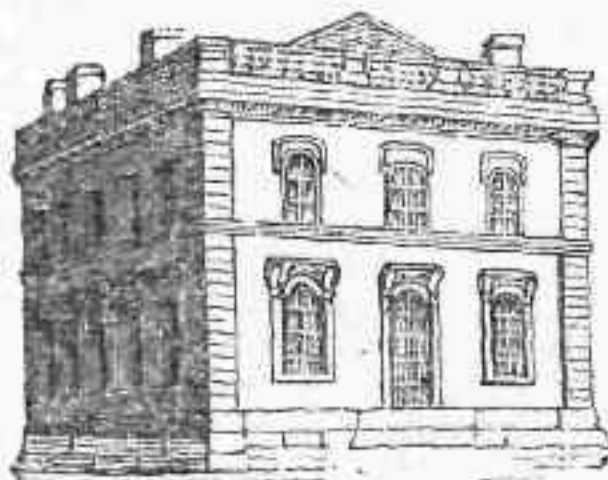
ΕΟΞ

Τ

Τ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Δ' ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΓΡΙΦΟΥ.

(Ἡ ψυχὴ ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὰ ὄμματα.)
 (I — ψυχὴ (χρυσάλις) — ἰκατοπτρίζεται — εἰς ΤΑ ὄμματα).
 Τὸν γρίφον τοῦτον ἔλυσε ὁ κ. Ἰω. Κόντος.